

ת"פ 6378/03/20 - מדינת ישראל נגד ניצן חדד

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 6378-03-20 מדינת ישראל נ' חדד
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גינגולד

המאשימה

נגד

ניצן חדד

ע"י ב"כ עוה"ד אמר

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. לנאשם מיוחסים שני אישומים בעבירות של הטרדת עד לפי סעיף 249 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק), איומים לפי סעיף 192 לחוק, ותקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק. העבירות בוצעו בזיקה למערכת יחסים זוגית בת מספר חודשים שניהל הנאשם עם המתלוננת. קשר זה הסתיים לאחר שהמתלוננת הגישה נגדו תלונה במשטרה, אשר נסגרה ביום 12.2.18.

2. תיאור העובדות באישום הראשון הוא כי בין תאריך 23.4.18 ל-24.6.18, לרקע הגשת התלונה במשטרה, הטריד הנאשם את המתלוננת בכך שהתקשר אליה ב-44 הזדמנויות שונות, מספר פעמים ביום, ואף שלח לה מסרונים, חרף דרישתה כי לא ייצור עמה קשר מכל סוג שהוא. רשימת המסרונים המפורטת מופיעה בכתב האישום. בין התאריכים 12.8.18 עד 2.9.18 יצר הנאשם קשר עם המתלוננת 15 פעמים באמצעות שיחות ומסרונים ובמעשיו הטריד אותה בנוגע להודעות שמסרה בחקירה על פי דין.

3. תיאור העובדות באישום השני הוא כי ביום 13.9.18 בשעה 03:10, הגיעו שוטרים לבית הנאשם וביקשו לעכבו לתחנה. הנאשם צעק אליהם "עופו לי מהבית מה אתם בכלל נכנסים", סירב למסור לידם את מכשיר הטלפון שלו, ואמר לשוטר: "על גופתי אתה תקבל את הטלפון... יא שרוך", הרים ידו לעבר השוטרים ואמר: "חכו חכו אני אראה לכם מה זה" וכן אמר לאביו: "אני עוד שנייה משתגע עליהם ומביא להם אגרוף". בהמשך, יצא במהירות מדלת הבית ואמר: "חכו ותראו מה העורך דין שלי יעשה לכם" ודחף את השוטר אביב בטיטו (להלן: אביב), נגח בחזהו וגרם לו

למעוד. השוטר הודיע לו כי הוא עצור, וניסה לאזוק אותו, אך הוא התנגד לאיזוק, דחף את השוטר שי סבנאר (להלן: שי) והטיח אותו בחוזקה בקיר.

תשובת הנאשם

4. הנאשם הודה בעבירת הטרדת העד שבאישום הראשון, אך כפר בעובדות האישום השני, ללא פירוט. מסיכומיו ניתן היה ללמוד כי טענתו העיקרית היא לפגם בהתנהלות השוטרים, אשר לא היתה הצדקה להגעתם לפנות בוקר לביתו. לטענתו, באותו ערב התייצב בתחנת המשטרה כפי שנדרש, אך נשלח לביתו כיוון שהגיע ללא תעודת זהות. כמו כן, לטענתו לא נהגו כלפיו באופן מכבד, ולא הסבירו לו מדוע נדרשה תפיסת המכשיר הנייד שלו. נוכח התנהלות השוטרים, סבור הוא כי התנגדותו נעשתה כדין.

5. לאור ההודאה בעובדות האישום הראשון, יש להרשיע את הנאשם בהטרדת עד.

6. הדיון להלן יתייחס לאישום השני בלבד.

ניתוח הראיות

7. מטעם התביעה העידו שני השוטרים שהגיעו לבית הנאשם, והחוקרים שטיפלו בתיק. כולם העידו כי התקיימה דחיפות שהצריכה הגעה לבית הנאשם, על מנת לשלול מסוכנותו כלפי המתלוננת.

8. השוטר שי העיד כי נתבקש לסייע ליחידת החקירות בעיכוב הנאשם, בשעת לילה, שכן התקיימה מסוכנות או דחיפות. במהלך העיכוב, ביקשו את הטלפון הנייד של הנאשם אך תגובתו היתה קיצונית, בכך שברח לתוך החדר, לא רצה לשתף פעולה, ואמר לשוטרים: "למה אתם מגיעים בשעה כזו, למה אתם מפריעים לי" (עמ' 17 ש' 8). כשביקשו להובילו לתחנה, בחדר המדרגות, הנאשם נגח באזור הבטן של השוטר אביב והתנגד, תוך שאומרים לו כי הוא עצור. הנאשם המשיך להתנגד עד שהיה צורך להפעיל כוח, וגם אז דחף, הפנה את גבו, התכופף קדימה על מנת למנוע את הכבילה, ורק לאחר מכן הצליחו לכבלו. בתוך כך, הנאשם העליב את אביב בכך שאמר לו "אתה ארוך כמו שרוך". שי הסביר כי ההגעה לבית הנאשם בשעת לילה נבעה מכך שמדובר היה באירוע של אלימות, שהיתה לגביו דחיפות. בעניין תפיסת מכשיר הטלפון, הבהיר כי הונחו לתפסו על מנת למנוע שיבוש והעלמת ראיות המצויות בו.

9. באופן דומה העיד השוטר אביב, כי נתבקש להגיע לבית הנאשם ולעכבו בגין חשד להטרדה טלפונית, באופן דחוף, נוכח המסוכנות הטמונה בחשדות נגדו. גם לפי עדותו קם הנאשם עצבני, ונסער. כשהודע לו כי הוא מעוכב, והוא נתבקש למסור את הטלפון, סירב מספר פעמים, תוך התעמתות, וכינה את אביב "שרוך". עוד העיד כי הנאשם התעמת ואיים "אני אתן להם אגרוף". כשנמסר לו כי עומדים לעצרו בשל סירובו להתלוות לתחנה, נגח עם ראשו בחזהו של אביב וגרם למעידתו במדרגות לאחור, בערך 10-12 מדרגות, תוך שעף לעבר הקיר. אביב הסביר כי בחדר המדרגות

הנאשם התעקש לרדת לכניסת הבניין, ועורר חשד כי ינסה לברוח, לכן הודע לו על מעצרו ואביב תפס בצווארו והוריד אותו לאזור מותנו. גם בשלב זה, הנאשם בעט מספר פעמים ברגלו, עד שנאזק והובל לניידת.

10. החוקר, ברק כהן, העיד כי ניסה רבות לזמן את הנאשם לחקירה בטלפון, אך הוא לא ענה. כמו כן, הוגש מזכר (ת/2) שרשם ביום 12.9.18, לפיו שוחח עם הנאשם בטלפון בשעה 21:20 לערך, וזימן אותו, אך הנאשם השיב כי "בפעם שעברה היה נחמד איתנו וכשהגיע צעקו עליו והשפילו אותו, והכל כבר טופל, וכי השוטר לא מאיים עליו, וכעת הוא בא לתחנה". לאחר מכן, שוב ניסה להשיגו בשעה 22:334, אך הנאשם לא ענה (ת/3). לפיכך, הנחה את יחידת הסיור לשלוח ניידת לביתו (ת/4). עוד העיד, כי קיים נוהל משטרתי לפיו כל חשוד בעבירות אלמ"ב, יש להביאו לתחנה בהקדם, ובענייננו, אי המענה של הנאשם, ותלונת המתלוננת לפיה הוא הגיע למקום עבודתו, הגביר את החשש למסוכנות (עמ' 33 ש' 7). כהן הסביר כי אמנם הנחייתו לתפיסת הטלפון לא נרשמה בקריאת המוקד ליחידת הסיור, אך ייתכן שהתקשר אליהם בטלפון וביקש זאת. בתגובה לטענת הנאשם לפיה הוא התייצב בתחנה כנדרש בליל 12.9.18, אך לא היתה בידו תעודת זהות, השיב כהן כי לא ידוע לו על כך, ואילו היה הנאשם מתייצב כפי שזומן, היו מודיעים לו מיומן התחנה. כהן אישר כי אילו התייצב הנאשם, לא היה מבקש מיחידת הסיור לעכבו.

11. הנאשם אישר בעדותו כי התעמת עם השוטר שהתקשר אליו על מנת לזמנו לתחנה, ואמר לו: "פעם שעברה הייתי נחמד אתכם וכשהגיעו אלי צעקו עלי והשפילו אותי", וכן: "נכון, אמרתי לו שלא יאיים עלי והחלטתי שאני מסיים את השיחה. הגעתי בעשר לתחנת המשטרה והוא גם אמר לי שאם אני לא אגיע לחקירה תהיה ניידת, הוא אמר לי שתגיע ניידת" (עמ' 46 ש' 5-6). הנאשם עמד על טענתו לפיה התייצב בתחנה באותו ערב, ונשלח לביתו כיוון שהגיע ללא תעודת זהות, אך לא היתה בידו כל ראייה לכך שאמנם התייצב. מצד שני, לא ידע להסביר מדוע לא נענה לניסיונות החוקר כהן לאתרו בטלפון, וטען באופן בלתי משכנע: "לא היו לי שום שיחות ואם היה לא ראיתי. ואם כן זה היה אחרי שהייתי בחקירה. לא ניסיתי אחרי שהייתי בתחנת משטרה לא לענות לו... לא ראיתי את השיחות" (עמ' 49 ש' 4). כמו כן, עמד על כך שמסר לשוטרים כי היה כבר בתחנה, ולא ידוע לו מדוע הדבר לא נרשם בדו"חות.

12. לגבי התנהלותו כשהגיעו השוטרים לביתו, העיד כי היה נסער כשהעירו אותו השוטרים משנתו: "זה נקרא סערה שמעירים אותך בארבע בבוקר" (עמ' 41 ש' 29), וכי היה כעוס, וטון דיבורו היה רהוט וגבוה, באופן מרתיע (עמ' 46 ש' 23). לפי עדותו, התנגד לכניסת השוטרים "לא, אני רוצה שלא יכנס. אביב שנכנס קודם עומד לי במפתן הדלת בבית, בחדר, וזה דברים מאד משמעותיים שאתה רואה את הבן אדם פעם השנייה... לא אמרתי שיעוף, שלא יכנס לי הביתה" (עמ' 48 ש' 14) וכן: "לא קמתי עצבני, אבא שלי למשל כן נתן להם אפשרות להיכנס הביתה, אני לא רציתי שיכנסו, אני לא מערב את אבא שלי בכל מחשבה שאני חושב... אל תכנסו אלי הביתה מהקצה השני של החדר, שזה הבית שלי... 'צאו לי מהבית'. זה גם חוצפה?" שוב ושוב תיאר את הלך רוחו, הבעיית: "לא מסכים עם ההתנהגות שמגיעים לבן אדם בארבע בבוקר ועדיין חושבים, מה זה חושבים הוא מדבר עם אבא שלי אני מבקש ממנו לא להיכנס והוא מדבר עם אבא שלי, אני מבקש מאבא שלי ואני לא רואה פה משהו רע. הוא מבקש מאבא שלי להיכנס, אני סתרת את הנושא אמרתי לו לא להיכנס. הוא רוצה את הטלפון, ביקשתי. העניין האחר זה הנפילה, היה פה מדרגות. גם שם הייתי בסדר התחלה של התנהגות, רק שלא יכנסו אלי הביתה ושלא ייקחו לי חפצים, סייר. סייר לא צריך לבקש חפץ אם לא אומרים לו, נכון? אני יודע את זה למשל כשמשכתי את החקירה. אני מסתכל על החקירה למשל בתסקירים אף אחד לא מבקש ממנו להביא את הטלפון לתחנה, הוא מחליט על דעת עצמו" (עמ' 51 ש' 25).

13. עוד אישר כי אמר את דברי האיום: "חכו חכו... עוד שנייה אני משתגע עליהם ומביא להם אגרופ" (עמ' 54 ש' 10), וכי כינה את השוטר "שרוך" (עמ' 48 ש' 4), כיוון שלשיטתו פגע בכבודו: "בזה שהוא עמד לי מול מפתן הדלת של החדר והפריע לי להתלבש בפעם הקודמת" (עמ' 50 ש' 28).

14. הנאשם גם אישר למעשה כי התעמת עם השוטר אביב באופן שגרם להתדרדרותו במדרגות. אמנם הוא טען כי הוא והשוטר מעדו יחדיו: "כן מעדנו במדרגות והתגלגלנו... זה לא אומר שתקפתי שוטר" (עמ' 43 ש' 3). אך מצד שני, עלה מעדותו כי מעידת השוטר נגרמה בשל התנגדותו להישאר במקומו והתעקשותו לרדת במדרגות בניגוד להוראת השוטר: "אני אומר שהבאתי לו את הטלפון והוא עדיין התעקש לעלות במדרגות למעלה, ואני רציתי ללכת לכיוון הניידת. המעידה קרתה בגלל שאני אובר ווייט רציתי להתקדם למטה במדרגות, לניידת" (עמ' 42 ש' 13) וכן: "כשאני יצאתי החוצה ודברנו על הטלפון אביב היה אתי וחיים (הכוונה לשי) היה למטה. אביב הוא זה שהתגלגל אתי. אביב ואני מעדנו... כן כאילו תפס אותי דקה לפני כן ושנינו התדרדרנו" (עמ' 52 ש' 32); "הוא תפס אותי שאני לא ארד למטה. מאחורה, ומעדנו ביחד. זה המדרגות שמחוץ לבית, הכניסה של הבניין דירות" (עמ' 55 ש' 1).

15. בעניין מכשיר הטלפון, הנאשם אישר כי סירב למסור אותו (עמ' 52 ש' 9), כי אמר לשוטר "על גופתי אתה מקבל את הטלפון", וכי השוטר היה צריך לבקשו מספר פעמים: "זה לא ענין של יפות נפש שהחלטתי, הוא ביקש חפץ. למה? זה לא שאעמוד דום אצלו, מותר לו עדיין לענות לי. אני לא מרביץ לו... בעיקרון חפץ שלי, בחירה שלי" (עמ' 53 ש' 18).

16. ב"כ התביעה עימתה את הנאשם עם העובדה שגם באירועים קודמים התעמת עם שוטרים, והציגה בעניין זה דו"ח פעולה מיום 25.6.18, ומזכר מיום 10.11.17, בהם מתועדת התנהלות מתעמתת שלו מול שוטרים, לרקע סירובו כי ייתפס הטלפון שלו לצורך איסוף ראיות, לאחר שנחקר כחשוד.

מסקנות

17. כפי שראינו, הנאשם מאשר כי אמר מילות איום כלפי השוטרים. דבריו המצטרפים למכלול התנהלותו המתריסה, הקולנית והסרבנית, מגבשים את עבירת האיומים, שכן כל שוטר סביר היה נתקף חשש ממשי מלהתעמת מולו. אזכיר כי בהתאם להלכה הפסוקה, גם איום בהתנהגות עשוי לגבש עבירת איומים (רע"פ 2038/04 לם נ' מד"י ((4.1.06)).

18. בעניין עבירת תקיפת השוטר, מתיישבות עדויות השוטרים והנאשם זו עם זו, ולמעשה הנאשם מודה כי הפעיל כוח כלפי השוטר במטרה לרדת במדרגות. אינני מקבלת את הטענה לפיה הנאשם והשוטר מעדו יחדיו באופן מקרי, שכן גרסת השוטר משתלבת עם מכלול הראיות אודות הלך רוחו התוקפני של הנאשם, וכאמור, הוא עצמו העיד כי השוטר היה מעוניין למנוע את ירידתו במדרגות, כך שברור כי העימות הפיסי לא היה בגדר "מעידה".

19. הנאשם העלה נימוקים שונים ומשונים לבחירתו להתעמת מול השוטרים, ונראה כי גיבש לעצמו איזושהי "השקפת עולם" משלו בעניין זכויותיו כלפי השוטרים. עלי לציין כי למרות שניתנה לו ההזדמנות להשמיע דבריו באריכות, קשה היה להבין את הסבריו, ולא ניתן לקבל את גישתו הנותנת לגיטימציה להתעמתות מילולית ואף פיסית עם שוטרים.

20. ב"כ הנאשם האריכה לטעון בסיכומיה, כי יש לזכות את הנאשם בשל אי סבירות פעולת השוטרים שהגיעו לבית הנאשם לפנות בוקר, למרות שלא התקיים שום סיכון מצדו. אין בידי לקבל את הטענות הללו.

ראשית, הפרשה בגינה ביקשו השוטרים לעכב את הנאשם, נוגעת לתלונת המתלוננת שהוגשה יומיים קודם לאירוע דנן (ת/16), ובה מסרה כי הנאשם מטריד אותה רבות בטלפון, ממשיך להתקשר אליה, ואף הגיע באותו היום למקום עבודתה, כל זאת למרות שהבהירה לו כי אינה מעוניינת בשום קשר עמו. המתלוננת אמרה בתלונה כי כבר הוצא בעבר צו הרחקה אך הנאשם ממשיך בשלו, וכי היא חשה מאוימת. חיזוק לתלונתה מצוי בדו"ח פעולה (ת/8) מיום 10.9.18, לפיו הוזעק שוטר למקום עבודתה, אך כשהגיע מסרה לו המתלוננת כי הנאשם כבר עזב באוטובוס.

שנית, תלונת המתלוננת מיום 10.9.18 לא היתה ראשונית, שכן עולה כי עוד ביום 10.11.17, הנאשם עוכב לחקירה כחשוד, והתעמת עם השוטר באופן קיצוני, כעולה ממזכר (ת/17). לאחר מכן, ביום 25.6.18 הוא עוכב בגין הטרדות כלפי המתלוננת, ועל פי דו"ח הפעולה (ת/15) התעמת גם אז עם השוטרים. אם לא די בכך, כשזומן להתייצב בתחנה בליל האירוע, הוא שב על התנהלותו הבעייתית, התעמת עם השוטר, ואף אמר לו שלא יאיים עליו, כפי שאישר בעצמו בעדותו. לאחר מכן, לא התייצב בתחנה ואף לא ענה לטלפון. רק בשלב זה, הנחה כהן את שוטרי הסיור לגשת לביתו ולעכבו.

שלישית, השוטרים העידו כי הדחיפות בעיכובו של הנאשם היתה נעוצה בנוהל המשטרה לפיו נדרש מענה דחוף, נוכח המסוכנות הטמונה בעבירות. ואמנם, נוהל אח"מ 03.300.226 "הטיפול המשטרה בעבירות אלימות בין בני זוג" מחייב כי אם לא אותר חשוד, יועברו פרטיו לגורמי בילוש וסיור ולכל גורם אחר, היכול לסייע באיתורו.

נוכח חומרי החקירה שנאספו, אשר היה בהם כדי לעורר חשש למסוכנות מצד הנאשם כלפי המתלוננת, בדין הנחה החוקר כהן את שוטרי הסיור כי יגשו לבית החשוד על מנת לאתרו ולעכבו. בזירות אצין כי על פי הראיות שהוגשו, ייתכן בהחלט כי המקרה עונה על דרישות סעיף 23 לחוק סדר הדין הפלילי (מעצרים), כך שהיתה בידי השוטרים סמכות למעצר הנאשם בלא צו, וזאת משום שהתקיים יסוד סביר לחשד שעבר עבירה בת מעצר, הטומנת בחובה סיכון למתלוננת ואף עלה חשש שלא יופיע להליכי החקירה. לאור זאת, נראה כי המשטרה נהגה במתינות עת הסתפקה בעיכוב.

לדעתי, בכל אלה היה כדי להצדיק את הגעת השוטרים לבית הנאשם, בשעת הלילה המאוחרת כפי שעשו.

21. טענה נוספת המובלעת בטיעוני ב"כ הנאשם היא כי לא היה צורך בעיכובו לתחנה באישון לילה, וניתן היה למסור בידו הזמנה לסור למשטרה במועד אחר. גם טענה זו אין בידי לקבל. אמנם, נקבע לא אחת כי בגדרי סעיף 67

לחוק המעצרים, הכלל הוא שלא לבקש מהמעוכב להתלוות אל השוטרים לתחנת המשטרה אלא לזמנו לתחנה. זאת, כפי שנקבע בפקודת המטה הארצי של משטרת ישראל בעניין עיכוב, מעצר ושחרור (פקודה 14.01.34, סעיף 3(ב)(ג)): "ככלל, במקום שאין בכך כדי להפריע להמשך הטיפול המשטרתי, יש להעדיף זימונו של אדם לתחנת המשטרה, על פני הדרישה להילוות לשוטר (ראו גם: ע"א 44886-04-15 כהן נ' מד"י; ת"פ 16830-09-15 מד"י נ' פלוני (6.11.17)). ואולם, מקום בו התנהג המעוכב באופן מתריס ובעייתי, נקבע כי יש בכך כדי להצדיק דרישה כי יתלווה לתחנה, כפי שקבע בית המשפט המחוזי בעפ"ג 13249-01-17 ירחי נ' מד"י (8.3.17):

נותרה איפוא השאלה אם היה מקום לעכבו, גם תוך יציאה מנקודת הנחה שהיה יסוד סביר לחשד. לטענת הסניגור, ניתן היה כאמור לבקש מהמערער שיתייצב בתחנת המשטרה ולא להובילו בניידת לתחנת המשטרה. ההובלה היא משפילה, בלתי מידתית, כך לטענת הסניגור.

איננו מקבלים טענה זו. לא ברור לנו מדוע כרוכה השפלה בהובלתו של אדם בניידת משטרה. מכל מקום, התנהלותו המכוערת והבריונית של המערער במקום הארוע, הצדיקה הבאתו למשטרה מיידית בהבדל מהזמנתו במועד מאוחר יותר.

22. טענות שונות שהעלתה ב"כ הנאשם בעניין תקינות תפיסת מכשיר הטלפון של הנאשם, אינן צריכות הכרעה לדעתי, וזאת משום שהמכשיר אינו נדרש כראיה לצורך ההרשעה בעבירות נושא האישום השני, כך שגם אילו קבעתי כי נפל פסול בתפיסה, לא היה בכך כדי להשליך על ההכרעה.

סיכום

23. בעניין האישום הראשון, הנאשם הודה בעבירה של הטרדת עד.

24. בעניין האישום השני, מכלול הראיות ובהן גרסת הנאשם עצמו, מובילים למסקנה כי הנאשם איים על השוטרים ותקף את השוטר אביב.

25. לפיכך אני מרשיעה את הנאשם בעבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, ו' חשוון תשפ"ג, 31 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים